

фактично завершують свою дію. До другої групи віднесено режим тимчасового ввезення, режим тимчасового вивезення, транзит, митний склад, безмитна торгівля та ін., тобто ті, в умовах яких товари можуть знаходитись певний час. Основними видами митних режимів є імпорт, експорт і транзит. Інші види режимів мають похідний, як правило, комплексний характер [3].

Таким чином, класифікація митних режимів є важливою з позиції теорії та практики митного адміністрування.

Література:

1. Осадча Н. В. Митні режими та підходи до їх класифікації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/39765/16-Osadcha.pdf?sequence=1>.
2. Науменко В. П. Применение таможенных режимов в Украине: теория, практика, рекомендации : практ. пособие / В. П. Науменко. – К.: Знання, 2005. – 430 с.
3. Мельник М. В. Правове регулювання митних режимів в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / М. В. Мельник. – К., 2012. – 204 с.

Марія Кручова

Тернопільський національний економічний університет
Науковий керівник: канд. екон. наук, доцент Герчаківський С.Д.

УДОСКОНАЛЕННЯ ФІСКАЛЬНИХ ІНСТИТУТІВ У МИТНІЙ СФЕРІ

Інституційна реформа органів Державної фіскальної системи України є запорукою успішного проведення реформи податкової та митної систем, поступової зміни світогляду платників податків від правового нігілізму до зростання соціальної відповідальності у формі добровільної та сумлінної сплати податків, а також ключовим фактором підвищення ефективності митного адміністрування.

Збереження старої недосконалої системи взаємовідносин між платниками податків і контролюючими органами, завуальованої за «новими» деклараціями, без запровадження дієвих механізмів зміни принципів та підходів в діяльності служби, знівелює не тільки будь-які зусилля у сфері реформування служби, але і перетворить найкращі законодавчі ініціативи у сфері податкового та митного законодавства у «мертворождені» та неефективні норми.

З іншого боку, наповнення дієвими механізмами заходів з реформування фіскальної служби повинно супроводжуватися реформою у сфері оподаткування шляхом переходу на більш ліберальні моделі оподаткування, які зменшують дискреційність податкової системи та можливості для корупції.

Найбільш яскравим прикладом деформації сучасної податкової системи, що призводить до глибинного дисбалансу прав та обов'язків платників податків і контролюючих органів, є реалізація податкової політики у сфері адміністрування податку на додану вартість. Саме на цій ниві відбувається

найбільша кількість конфліктів між сторонами податкових відносин та відчувається найбільший вплив людського фактору на ті чи інші процедури адміністрування податку. Поєднання двох чинників - «стара» система взаємовідносин між платниками та контролюючими органами, що передбачає безконтрольність та безвідповідальність посадових осіб таких органів, та недосконале податкове законодавство з нечіткими процедурами адміністрування - призводять до грубого втручання податківців у діяльність платників податків [1].

З 1 лютого 2015 року дискреційність адміністрування ПДВ поглибилась за рахунок запровадження системи електронного адміністрування, відповідно до якої право на податковий кредит покупця поставлено в пряму залежність від умови обов'язкової реєстрації продавцем податкових накладних в Єдиному реєстрі податкових накладних. Неможливість такої реєстрації завдяки запровадженню по своїй суті солідарної відповідальності платників ПДВ, а також реалізації органами фіскальної служби незаконної практики блокування реєстрації податкових накладних та подання електронної звітності, обмежує право контрагентів таких платників на податковий кредит. Органи фіскальної служби при цьому отримали дуже потужний інструмент корупційного впливу на платників податків та механізм штучного збільшення платежів до бюджету. Таким чином, вирішення проблем у сфері оподаткування без вирішення проблем у сфері управління фіскальною службою та навпаки, є неможливим.

Основними проблемами є відсутність довіри бізнесу до влади, обумовлена спротивом старої корумпованої системи реформам, розбіжностями між деклараціями та фактичними діями влади, збереженням старої системи взаємовідносин між контролюючими органами та платниками податків. Презумпція невинуватості платників податків залишається красивою декларацією, судова система потребує реформування.

Відсутність такої системи, яка б сприяла добровільній сплаті податків, прагнення органів ДФС України до суцільного контролю за сплатою податків та демонстрування ними недовіри до платників податків змушує багатьох представників бізнесу залишатися в тіні або переходити в тіньовий сектор економіки.

Легалізація доходів суб'єктів господарювання та громадян без збільшення рівня довіри та зростання соціальної відповідальності не призведе до очікуваного ефекту та поставить під загрозу реалізацію будь-якої комплексної реформи податкової системи, як це вже було продемонстровано під час запровадження механізму податкового компромісу. Отже, проблемними є усі складові системи управління ДФС України, в тому числі у сфері митного адміністрування.

Література:

1. Дроговоз Ю., Черніков Д. Як та навіщо реформувати державну фіскальну службу України. – Київ, 2015.